

New York Timesi bestsellerite autor

CARLA NEGGERS

Teine raamat

ÖINE MAANDUMIS- PAIK

**Kirjastuselt Ersen ilmunud
Carla Neggersi raamatud:**

Lesk
Lihvi ja põgene
Heidik

sari SWIFTI JÕEORU ROMAAN

Kaotatud suve saladused

See öö Ohaka teel

Siidrioja

Kajajärv

Kevad Samblamäel

Võõrastemaja Punane Ristik

Jõulud Knights Bridge'is

sari COLD RIDGE

Külm ahelik

Öine maandumispaik

New York Timesi bestsellerite autor

CARLA NEGGERS

ÖINE MAANDUMISPAIK

Teine raamat

Inglise keelest tõlkinud Eva Lember

ERSEN

Carla Neggers
Night's Landing
2004

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 2004 by Carla Neggers

© 2018 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D04343618
ISBN 978-9949-82-216-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

TÄNUSÕNAD

Palju tänu Christine Wengerile, Glen Stone'ile, Paul Hudsonile ja dr Carla Pattonile vastuste eest kõikidele minu küsimustele ja mõtlemast välja veel mõned, mille peale ma ise ei tulnud.

Eriline tänu mu lõunapiirkonna lähedastele Jimmy ja Estelle Jewellile, kelle Tennessee juured ulatuvad sõna otseses mõttes Daniel Boone'ini. Selle raamatu kirjutamine andis minule võimaluse panna nad rääkima Cumberlandi jõest ja mõningatest viimasel sajandil aset leidnud muutustest seal ja Kesk-Tennessees - ma armastan nende lugusid kuulata! Ehkki ... ei, ma ei tahaks iialgi vee-kilplõugmaoga silmitsi seista.

Minu igavene tänu ka Meg Ruleyle ja kõikidele Jane Rotroseni büroost, ning Amy Moore-Bensonile, Dianne Moggyle, Donna Hayesile, Katherine Orrile, Tania Charzewskile ja kõikidele MIRA Booksi töötajatele.

Kui ma seda kirjutan, olen oma matkasaapad ära pannud (mul on kindel kavatsus New Hampshire'i White Mountainsi kõik nelikümmend kaheksa mäetippu kõrgemal kui 1000 meetrit läbi matkata) ning olen süvenenud oma järgmisse raamatusse. Minuga ühenduse saamiseks palun külastage minu veebilehte www.carlaneggers.com.

Olge tublid!

Carla Neggers

Lynn Katzile ...

Mulle väga meeldivad sinu fotod ja su huumorisoon!

Üks

Üheksakümne minuti pärast hakkas pressikonverents venima. Nate Winteri meelest oleks kogu selle kupatuse saanud ära mahutada kõige enam viieteistkümne minuti sisse. Anna teada erioperatsiooni töörühma tulemustest. Kirjelda üldjoontes selle tegevust tulevikus. Vasta küsimustele.

Valmis.

Kuid reporteritel oli eriline anne äsja küsitud küsimusi teisiti sõnastatuna uuesti küsida ja poliitikutel korrata sedasama, mida nad just öelnud olid. Ning FBI, USA föderaalne politseiteenistuse ja New Yorgi politseijaoskonna juhid arvasid, et osa aust peaks neile kuuluma. Ehk siiski väljateenitult, kuid Nate tahtis lihtsalt tööle naasta.

Ta lasi jalga Central Park Southi tänaval asuva peene hotelli esimese korruse umbsest koosolekuruumist – linnavalitsuse valik – ja suundus tänavale, tervitades rõõmuga New Yorgi kõledat tuulepuhangut.

Oli keskpäev. Liiklus ei sujunud. Mõned jalakäijad olid oma vihmavarjud avanud, kuigi tegelikult ei sadanud. Isegi ei tibutanud, vaid udutas. Inimesed igatsesid tõeliselt kevadise tuuleõhu järele – oli maikuu esimene nädal –, kuid tundus, nagu olnuks taas märtsikuu.

Rob Dunnemore, kolleeg ja paarimees, samuti USA föderaalametnik, seisis Nate'i kõrval ja tõmbus külma tõttu kõverasse. „Minu lõunapoolne veri protesteerib.“

Nate heitis oma nooremale kolleegile pilgu. Nad mõlemad kandsid parimaid tumedaid ülikondi, lisaks veel nende üheksa-millimeetrised poolautomaadid, käerauad, ametimärgid – riistvara polnud nähtaval, ent Nate kahtles, kas neid ikka New Yorgi ärimeesteks peetaks. „Õhk tundub mulle mõnus.“

„Kindlasti. Võiksin kihla vedada, et seal, kust sa pärit oled, pole lumi veel ära sulanud.“

Cold Ridge New Hampshire'is, White Mountainsi südames. Nate ei olnud pärast oma õe Carine'i pulmi veebruaris kodus käinud. „Minu onu ütles, et mäeahelikul on veel lund. Orgudes on see juba ära sulanud.“

„Jäine põhjapoolne osa.“ Rob väristas liialdatult õlgu. Ta oli blond ja nägus ning tema lõunaosaariiklase sarmile lisas värvi temast õhkuv oht, mis mõjus naistugitöötajatele vastupandamatult – ning rohkem kui ühele naispolitseiametnikule. „New York on minu jaoks piisavalt külm. Kuule, ma vajan hoopis kevade hõngu. Lähme vaatame, kuidas on lood Central Parki tulpidega.“

„Tulpidega?“ Dunnemore, mis pagana jama sa ajad?“

„Ma nägin Hollandis miljoneid tulpe, kui paar nädalat tagasi seal oma sugulastel külas käisin.“ Ta ei häbenenud oma naerastust. „Ma olen nüüd neisse lausa armunud.“

Enne, kui Nate midagi öelda jõudis, kasutas Dunnemore ära autode voolus tekkinud vahe ja jooksis üle Central Park Southi tänava. Nate, kes oli pikem ja kiitsakam, järgnes talle aeglasema sammuga, suutmata veel harjuda oma kolleegi laialdaste huvidega. Tal ei olnud aimugi, kuidas või miks Rob Dunnemore oli politseiteenistusse tööle tulnud, kuid tal polnud midagi selle vastu, et ta määrati tööle New Yorgi lõunapiirkonda. Dunnemore'id olid tuntud Tennessee perekond – Rob oli hariduse omandanud Nashville'i ja Washingtoni erakoolides ja lõpetanud

Georgetowni ülikooli. Ta veetis aasta välismaal. Pariisis. Ta oli palju reisinud ning rääkis kuut või seitset keelt, kaasa arvatud arabia ja farsi keel. Varem või hiljem võtab keegi ta rajalt maha ja paneb luureteenistusse tööle.

Rob oli vaid neli kuud New Yorgis olnud, kuid märkas kõike. Pärast viit aastat ei pannud Nate enam ei müra ega prahti tähele. Linn meeldis talle, kuid ta ei loonud endale illusioone. Ta ei jää sinna. Käisid jutud, et ta paigutatakse ümber Virginiasse, USA föderaalsete politseiteenistuse Arlingtoni peakorterisse. See oleks suur tõus karjääriredelil pärast enam kui tosina aasta pikkust korrakaitsetes töötamist.

Nad kõndisid Robiga Viienda avenüü ja 69. tänava treppidest alla ja jõudsid pargi kagunurka, kus tavapäraselt käis vilgas tegevus. Ent säärase kehva ilmaga oli seal vaikne, keskpäevane liiklus nende kohal jäi kaugemale eemale ning nad oleksid sattunud justkui oaasi keset kõrghooneid ja miljoneid inimesi. Muru lokkas ja haljendas, pungad puudel paisusid ja õõtsusid vastu kõrget kallast piki aeda Central Park Southi tänaval ja kuulsat ellipsikujulist tiiki. Vihma tibas just parasjagu nii palju, et tiigi hallikarva veepinnale tibatillukesi mullikesi tekitada.

„Tulbid on midagi erilist, on ju?“ Rob kõndis piki tiigi ääres looklevat jalgrada. „Mu õde ütleb, et Tennesseees on nende aeg juba läbi.“

„Jumal hoidku, Rob. Ma pean tööd tegema. Ma ei saa aega lilled vaatamise peale raisata.“

„Mis lahti? Kas siis meie, vintsked föderaalametnikud, ei võigi tulpe imetleda?“

Nate sundis end silmitsema tulbimerd teisel pool tiiki, paremal pool jalgrada oleval murukallakul. Tumeroosad, heleroosad, valged – nad lisasid mornile ilmale rõõmsaid värve. „No nii. Ma nautisin tulpe.“

„Millal tulbid New Hampshire'is õitsevad? Juulis?“

„Me oleme paar nädalat New Yorgist maas.“

Onu jutu järgi sel aastal tõenäoliselt rohkemgi kui paar nädalat. Isegi põhjaosariigi New Englandi tõeliselt karastunud elanikule, nagu seda on Gus Winter, oli see talv olnud pikk. Rohkem lund kui tavaliselt, rohkem päevi, mil kraadiklaas näitas külmakraade – ja keset seda kõike valentinpäeval peetud pulmad. Nate'i noorem õde Carine ja tema lapsepõlvesõber Tyler North abiellusid lõpuks. Nad oleksid peaaegu jõudnud altari ette eelmisel valentinpäeval, kuid jätsid pulmad viimasel minutil ära. Enne, kui nemad mõistusele tulid ja lõpuks abiellusid, jõudis Bostonis mõrv aset leida ja tuli võidelda ohtliku hullumeelsega kurikuulsas Cold Ridge'is White Mountainsis.

Möödunud oktoobris abiellus Nate'i teine noorem õde Antonia Hank Callahaniga, kes oli nüüd Massachusettsis nooremsenaator.

Keegi ei öelnud: „Kahega asi korras, ühel seisab veel ees,“ kuid Nate kuulis neid sõnu oma peas. Tal ei olnud mitte mingit kavatsust abielluda, kui ta veel endiselt tänavatel patrullib. Ta jäi väikse poisina orvuks. Talle meeldis, et tal ei olnud mitte kedagi, kes ta pärast mureteks, kui ta öösel hilja peale jäi. Naist, lapsi. Koera. Isegi kassi mitte.

Gus lasi tal vähemalt omaette olla. Tema onu oli nüüd viiekümnendates ning polnud kunagi abielus olnud. Ta oli ainult kahekümnene, kui tal tuli oma vennapoeg ja kaks vennatütart üles kasvatada pärast seda, kui nende vanemad jäid New Hampshire'i linnakese üle kõrguval samanimelisel mäeahelikul kaitseta külma kätte ja surid.

Nate lahkus Cold Ridge'ist kaheksateistaastaselt ega läinud enam üalgi sinna tagasi.

Ta ei läinud sinna enam kunagi.

„Ma leidsin kontpuid, kui aprillis kodus käisin,“ lausub Rob oma sõbraliku lõunapiirkonna aktsendiga. „Siin kontpuid eriti ei kohta.“

„Dunmore? Kas sa kavatsedki nüüd kogu pärastlõuna neist pagana lilledest pajatada?“

„Kontpuu on üks õitsev puu ...“

„Ma tean. Jäta mind rahule.“

„Sa pead Nashville'i tulema. Mu öde ...“

Rob võpatas äkki, tema keha jõnksatas taha- ja ülespoole, tema põlved kangestusid, kui ta haaras kõhu ülaosa vasakult poolt kinni ja vandus. „Kurat! Nate ... *raisk* ...“

Nate tõmbas oma Heckler & Kochi välja, ent ütles endamisi, et Robil võib lihtsalt seljalihaste spasm olla või ta sai südameinfarkti. See mees ei vannu peaaegu kunagi. Midagi pidi viltu olema. Äkki mesilasehammustus? Kas ta on allergiline?

Rob astus taarudes sammukese tahapoole, tema ülikond läks eest lahti.

Veri.

See immitses ta sõrmede vahelt välja ja valgus üle kogu ta valge särgi vasaku külje ülemises osas laiali.

Palju verd.

„Mind tulistati,“ lausus Rob maha vajudes.

Nate haaras vasaku käega tema vöökoha ümbert kinni, hoides HK-d endiselt paremas käes, ja lasi pilgul otsivalt ringi käia ning silmas teisel pool jalgteed üht kivirahnu tiigi lähedal maast kõrgumas.

Tulistaja – kus pagan ta oli?

Rob üritas oma jalgu liigutada, kuid Nate enam-vähem lohistas teda rahnu suunas ning taipas siis, et ta polnud mingit tulistamist kuulnud. Ilmselt ei olnud ka keegi teine seda kuulnud. Kaks eakat poekottidega naist, üks keskealine mees mööda jalgrada sõrkimas, pargitööline tulpide tarastatud ala kõige kaugemas nurgas. Nad kõik olid potentsiaalsed sihtmärgid.

„Heitke pikali!“ röögatas Nate. „Föderaalametnikud. Heitke pikali! *Otsekohe!*“

Pargitööline viskus pikemalt mõtlemata pikali maha. Naised ja sõrkjooksu tegija olid algul segaduses, siis aga talitasid samamoodi, kattes oma pead kätega, ja jäid vait ega iitsatanudki.